

We Lwowie, dnia 15. listopada 1913.

Aleg 145

Sprawozdanie

Wydziału krajowego w przedmiocie oddawania nadal do szpitala św. Ludwika w Krakowie na leczenie chorych dzieci, nadsyłanych do szpitala św. Łazarza.

Wysoki Sejmie!

Z upoważnienia Wysokiego Sejmu zawierał Wydział krajowy od szeregu lat z Towarzystwem opieki szpitalnej dla dzieci w Krakowie umowy, na podstawie których leczone są kosztem funduszu krajowego w krakowskim szpitalu św. Ludwika ubogie dzieci, nadsyłane tam ze szpitala św. Łazarza.

Obecnie obowiązujące umowy, zawarte z Towarzystwem (LW. 1.256/1909) na lat pięć, gasną z dniem 31/XII 1913 roku.

Według tych umów fundusz krajowy płaci Towarzystwu obecnie tytułem kosztów leczenia w szpitalu św. Ludwika:

a) za dzieci w wieku od skończonego 1 roku życia do lat 12 włącznie ryczałt roczny 42.000 koron,

b) za dzieci w pierwszym roku życia (oseski) po 2 K 10 h. od dnia i głowy.

Komitet Towarzystwa na podstawie uchwały ogólnego zebrania z 7 kwietnia 1911 wypowiedział pismem z 16 maja 1911 l. 115 Wydziałowi krajowemu (jak LW. 109.605/1911) obie dotychczasowe umowy z dniem 31. grudnia 1913 r. i oświadczył, że Towarzystwo nadal nie będzie mogło podjąć się obowiązku leczenia w szpitalu św. Ludwika żadnej z powyższych dwu kategorii chorych dzieci, ponieważ postanowiło na przyszłość zmienić cele swojej działalności, a mianowicie:

a) utworzyć w Krakowie dyspensatorium dla dzieci skrofulicznych, względnie zagrożonych gruźlicą i urządzić stały oddział dla dzieci, będących rekonwalescentami i nawiedzonych chorobami przewlekłymi,

b) rozszerzyć działalność kolonii leczniczej w Rabce i urządzić tam otwarte przez rok cały sanatorium dla dzieci skrofulicznych i zagrożonych gruźlicą.

Wobec tego znalazł się Wydział krajowy w przykrem położeniu z powodu trudności znalezienia dla chorych dzieci innego stosownego pomieszczenia.

Po długich pertraktacjach, prowadzonych przez Wydział krajowy z Komitetem Towarzystwa, przyszło wreszcie do porozumienia w tej sprawie i Towarzystwo zgodziło się zawrzeć z Wydziałem krajowym jeszcze na dalszych lat pięć umowy co do leczenia dzieci (LW. 106.697/1913 i 159.997/1913).

Nowe umowy, które Wydział krajowy podpisał 3 listopada 1913 do LW. 185.076/13, zawierają następujące kardynalne postanowienia:

I. Umowy zostają zawarte na lat pięć t. j. od 1 stycznia 1914 do 31 grudnia 1918.

II. Towarzystwo obowiązuje się utrzymywać oddział do 20 osesków i 10 potrzebnych dla nich niewiast karmiących — za dotychczasowem wynagrodzeniem po 2 K 10 h. dziennie za każde chore dziecko, czy to piersią czy też sztucznie karmione.

III. Towarzystwo leczyć będzie w szpitalu św. Ludwika dzieci w wieku od 1 roku życia do lat 12 włącznie na 100 łózkach, a w szczególności:

1) na oddziale wewnętrznym, który Towarzystwo może odstąpić lub wynająć c. k. Rządowi na klinikę pediatryczną,	24
2) na oddziale wewnętrznym — rezerwowym	16
3) na oddziale dla chorób zakaźnych	60
Razem	100

IV. Natomiast nie będą odtąd przyjmowane do szpitala św. Ludwika dzieci w wieku od 1 roku życia do lat 12 włącznie, wymagające zabiegów chirurgicznych. Dla dzieci tych musi Wydział krajowy znaleźć inne pomieszczenie, o czym niżej mowa.

V. Za pielęgnowanie i leczenie dzieci w wieku od 1 roku życia do lat 12 włącznie ustanowiony został ryczałt roczny w kwocie 58.500 K, a więc w porównaniu z dotychczasowym ryczałtem 42.000 K wyższy o kwotę 16.500 K.

Na taką podwyżkę zgodził się Wydział krajowy, uwzględniając motywy, przedstawione przez Komitet Towarzystwa, jako to: wzrastającą z dniem każdym wartość wszystkich artykułów spożywczych, oraz wynagrodzeń za pracę a także i dlatego, że z powodu znacznego rozszerzenia oddziału chorób zakaźnych zwiększą się od 1 stycznia 1914 także świadczenia Towarzystwa przez dodanie lekarzy, Sióstr Miłosierdzia i służby, przeprowadzanie w większej rozciągłości dezynfekcji i odnawianie zniszczonej przez dezynfekcję bielizny, urządzeń i t. p.

Zarazem uwzględnił Wydział krajowy przedstawienie Komitetu Towarzystwa, iż gdyby skutkiem wzrastającej drożyzny Towarzystwo przez prowadzenie szpitala dla dzieci w 4-tym i 5-tym roku trwania umowy popadło w deficyt, to Wydział krajowy pokryje te niedobory Towarzystwa, jednakże w sumie nie wyższej jak 10% ryczałtowego wynagrodzenia t. j. w sumie nieprzekraczającej 5.850 K rocznie.

W tym razie zastrzegł sobie jednak Wydział krajowy prawo wglądu do odnośnych ksiąg gospodarczych Towarzystwa, celem przekonania się o racjonalności prowadzenia gospodarki szpitala św. Ludwika i stwierdzenia istniejącego niedoboru.

Nadto Wydział krajowy, godząc się na powyższe warunki umów, przyrzekł Towarzystwu, iż przeznaczą kwotę 4.814 K. na przeprowadzenie w nowo utworzyć się mającym rozszerzonym oddziale chorób zakaźnych adaptacyj, uznanych za konieczne przez Komisję mieszaną, która się odbyła na miejscu dnia 24 listopada b. r., a spowodowaną została ustawowemi wymaganiami fizykatu miasta Krakowa.

Z powodu zwinięcia w szpitalu św. Ludwika oddziału chirurgicznego — o czem wyżej mowa — muszą być odtąd dzieci z chorobami chirurgicznymi umieszczane w szpitalu św. Łazarza. Ponieważ zaś oddział chirurgiczny szpitala św. Łazarza jest stale niezmiernie przepełniony, przeto uchwalił Wydział krajowy (jak LW. 171.904/913, 178.615/913 i 185.076/913) postawić w bliskości pawilonu chirurgicznego, tegoż szpitala barak, którego koszt wraz z podmurowaniem, wszelkimi instalacjami i z wewnętrznem urządzeniem wyniesie około 86.100 K.

Nie rozporządzając na ten cel żadnym kredytem, uchwalił Wydział krajowy pokryć ten wydatek z pożyczki, która zaciągnięta zostanie z funduszków majątku zarodowego szpitala św. Łazarza.

Tu zaznaczyć jeszcze musimy, że usunięcie ze szpitala św. Ludwika przypadków chirurgicznych nastąpiło w dobrze zrozumianym interesie oddziału tamtejszego dla chorób zakaźnych, który według nowej umowy znacznie — prawie w dwójnasób — będzie rozszerzony, a którego obecne szczupłe rozmiary nie wystarczały na zwykłe nawet potrzeby i wiele dzieci, dotkniętych chorobami zakaźnymi musiało być umieszczanych w szpitalu św. Łazarza, co niepomrotnie przyczyniało się do panującego od lat wielu stałego przepełnienia oddziału chorób zakaźnych przy szpitalu św. Łazarza.

W końcu oznajmiamy, iż Towarzystwo opieki szpitalnej dla dzieci w Krakowie, przed zawarciem nowych umów stanowczo oświadczyło, iż pod żadnym warunkiem po roku 1918 dalszej opieki nad leczeniem dzieci w zastępstwie kraju się nie podejmie.

Wobec tego będzie musiał kraj już w najbliższej przyszłości przystąpić do zbudowania oddziału chorób dziecięcych przy szpitalu św. Łazarza w Krakowie.

Z tą sprawą ściśle związaną jest sprawa koniecznego rozszerzenia terenu budowlanego szpitala św. Łazarza przez nabycie sąsiednich gruntów, o co Wydział krajowy prowadzi pertraktacje, po których ukończeniu zda sprawę Wysokiemu Sejmowi.

Przedstawiwszy Wysokiemu Sejmowi cały przebieg sprawy dalszego leczenia dzieci w szpitalu św. Ludwika, Wydział krajowy wnosi:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

I. Sejm przyjmuje sprawozdanie Wydziału krajowego do zatwierdzającej wiadomości.

II. Sejm podwyższa wstawioną do preliminarza budżetu szpitala św. Łazarza w Krakowie na rok 1914 w rubr. XVI. poz. 112, kwotę 42.000 koron do wysokości 58.500 koron

III. Sejm zatwierdza uchwałę Wydziału krajowego co do zaciągnięcia z majątku zarodowego szpitala św. Łazarza w Krakowie pożyczki w kwocie 86.100 K, potrzebnej na postawienie przy szpitalu św. Łazarza baraku.

**Z Rady Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi
z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.**

Marszałek krajowy:

Adam Gołuchowski, w. r.

Sprawozdawca:

Dr. Szymon Bernadzikowski, w. r.

Członek Wydziału krajowego.